

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, dnia 24 czerwca 2013 r.

DPK-I-071-56/13
dot. BPS/043-33-1374/13
BH-I-071-308/13/13

M. Gindrewicz W. Dan
SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 25.06.13
nr. 5397 podpis. M

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowne Pani Montel!

W odpowiedzi na pismo z dnia 21 maja 2013 r., BPS/043-33-1374/13, przy którym przesłano oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Knosalę podczas 33 posiedzenia Senatu RP w dniu 16 maja 2013 r., uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Kradzież energii elektrycznej, opisywana w oświadczeniu senatora Ryszarda Knosali, jest przestępstwem stypizowanym w przepisie art. 278 § 5 k.k.

Zgodnie z tą regulacją, przepisy o kradzieży rzeczy ruchomej stosuje się odpowiednio także do m.in. kradzieży energii.

Kradzież energii polega na bezprawnym uzyskaniu dostępu do źródła energii i korzystaniu z tej energii z pominięciem przyjmowanego w stosunkach danego rodzaju sposobu uzyskania lub korzystania z danego rodzaju energii (*M. Kulik. Komentarz do art. 278 Kodeksu karnego [w:] M. Mozgawa M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik. Kodeks karny. Komentarz. LEX, 2013*). Czyn ten stanowi przestępstwo bez względu na wielkość energii czy wartość wyrządzonej szkody (por. wyrok SN z dnia 26 lutego 2004 r., IV KK 302/03, Prokuratura i Prawo - wkł. 2004 r., nr 7-8, poz. 2).

Należy zwrócić uwagę, iż warunkiem odpowiedzialności karnej za korzystanie z cudzej energii jest bezprawność takiego zachowania. Można przyjąć, że udostępnienie gniazdek elektrycznych w budynkach użyteczności publicznej przez

ich właściciela może być uznane za wyrażenie zgody na korzystanie z tych gniazdek przez osoby trzecie. Tytułem przykładu – częstym zjawiskiem jest podłączanie komputerów przenośnych lub telefonów komórkowych do gniazdek elektrycznych w portach lotniczych przez osoby oczekujące na lot. Praktyka ta jest powszechnie akceptowana. Z drugiej strony właściciel obiektu użyteczności publicznej z reguły dysponuje możliwościami technicznymi, by uniemożliwić korzystanie przez osoby postronne z tego typu infrastruktury. W razie braku możliwości technicznych zawsze możliwe jest też wyraźne sformułowanie zakazu korzystania z odpowiednich urządzeń.

Abstrahując od kwestii bezprawności przedmiotowych zachowań, należy zwrócić uwagę, iż w przypadku ewentualnego postępowania karnego, organy je prowadzące w każdym przypadku dokonują oceny stopnia społecznej szkodliwości danego zachowania, co wywołuje określone skutki procesowe (por. art. 1 § 2 k.k., art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.), także w zakresie wymiaru ewentualnej kary (art. 53 k.k.).

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 1 § 2 k.k. nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma. Wydaje się, że opisane przez pana senatora zachowania właśnie w kontekście oceny ich społecznej szkodliwości nie powinny spotykać się z reakcją prawonokarną Państwa.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, w ocenie Ministra Sprawiedliwości nie zachodzi potrzeba zmian *Kodeksu karnego* w kierunku proponowanym przez pana senatora.

Z wyrazami poważania

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

Michał Królikowski

Michał Królikowski
PODSEKRETARZ STANU